REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj 149 P-7317/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E NJ E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Natalije Huzjak, Zagreb, Alica Ante Mike Tripala 1, OIB: 59769342629, zastupane po punomoćniku Goranu Devrnji odvjetniku u Zagrebu, protiv tužene OTP banke d.d., Split, Ulica Domovinskog Rata 61, OIB: 52508873833, zastupane po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Žurić & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka te tužiteljice osobno, a po objavi presude dana 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 79542/05 od 21.06.2005. sklopljenog između tužiteljice Natalije Huzjak, Ante Mike Tripala 1, Zagreb, OIB: 59769342629 i prednika tuženika HVB Splitska banka d.d., R. Boškovića 16, Split, danas OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, a koje:

- u čl. 8. glasi: "08. Naknada za obradu zahtjeva: Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1 % (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu."

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, da tužiteljici Nataliji Huzjak, Zagreb, Alica Ante Mike Tripala 1, OIB: 59769342629 isplati iznos od 132,72 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 13. studenog 2025. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, da tužiteljici Nataliji Huzjak, Zagreb, Alica Ante Mike Tripala 1, OIB: 59769342629, isplati iznos od 266,49 EUR, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se tužiteljica sa dijelom tužbenog zahtjeva kojim od tuženika potražuje isplatu zateznih kamata na iznos od 266,49 EUR, tekućih od 29. listopada 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate, kao neosnovanim.

V. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužiteljici Nataliji Huzjak, Zagreb, Alica Ante Mike Tripala 1, OIB: 59769342629, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 364,34 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 29. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 1.087,66 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 29. listopada 2026. do isplate.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 132,72 EUR.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 21.06.2005. sklopila s prednikom tuženika društvom HVB Splitska banka d.d., R. Boškovića 16, Split, Ugovor o kreditu broj: 79542/05, a kojim je prednik tuženika tužiteljici odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 69.213,53 CHF obračunatom po srednjem deviznom tečaju Kreditora vrijedećem na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 8. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužiteljicu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (tzv. ulazna naknada). Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st.1 i st.2 i čl. 82, alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom, a kojom je tužiteljico nametnuta obveza sa

čijim sadržajem niti je bila upoznata, niti je o njoj mogla pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao komparirati visinu naknade. Tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktički jpj isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ju prilikom isplate kredita za iznos od 1.000,00 kn (132,72 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno jpj nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužiteljici zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako joj je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica u nastavku pod toč. IV. tužbe, sukladno čl. 31. st. 2. ZOO, uglavničava iznos zateznih kamata u visini od 266,49 EUR. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 8. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznose od 132,72 EUR (na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva) i 266,49 EUR (na ime uglavničenih zateznih kamata) sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Navodi kako je sporno jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužiteljica u tužbi pogrešno naznačuje vrijednost predmeta spora u ukupnom iznosu od 1.400,00 EUR, unatoč tome što glavni tužbeni zahtjev predstavlja isključivo deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe. Tuženik stavlja prigovor zastare. Ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00 % na iznos kredita 79542/05, što čini te odredbe lako uočljivim i razumljivim pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužiteljice). Ugovorima o kreditu jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za obradu kredita pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotcima od iznosa kredita kako je navedeno u točki iznad. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužiteljici. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita moglo pregovarati, prvenstveno s obzirom na to da je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno,

budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužiteljici, tuženik ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Tvrdnje tužiteljice da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene – troškovi obrade su opravdani. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. Naknada za obradu odgovara stvarno pruženim uslugama i stvarno nastalim troškovima prilikom obrade kredita. Naime, notorno je da su prilikom obrade službenici banke dužni provesti niz radnji prije izdavanja kredita. Samo su neke od tih radnji primjerice:- Analiza prikupljene dokumentacije (potvrda o zaposlenju, potvrda o visini prihoda, jamstvo i sl.- prikupljanje dodatne dokumentacije ako je potrebno- ocjenu prihoda i rashoda klijenta, - ocjenu kreditne sposobnosti, - ocjenu vjerojatnosti vraćanja kredita te napokon, - proces odobrenja ili odbijanja kreditnog zahtjeva. Tužiteljica pogrešno tvrdi da se radi o odredbi koja izaziva “neravnotežu u pravima i obvezama“ između stranaka predmetnog ugovora. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da, iako osporava osnovu tužbenog zahtjeva, samu visinu dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na restituciju u odnosu na odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnim Ugovorima o kreditu, tuženik ne osporava. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u izračun zateznih kamata (stranica 5 – 6 spisa), dopis od 31.10.2025. (stranica 8 spisa), u ugovor o kreditu broj 795442/05 od 21.06.2005. (stranica 9 – 14 spisa), proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da je tužiteljica sa prednikom tuženika Splitskom bankom d.d. dana 21.6.2005. sklopila Ugovor o kreditu broj 79542/05. Nije sporno niti da je člankom 8. Ugovora o kreditu prednik tuženika obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu zahtjeva u visini 1 % iznosa kredita, a koja je naplaćena u iznosu od 1.000,00 kn (132,72 EUR). Nije sporna visina tužbenog zahtjeva, kako naknade za obradu kreditnog zahtjeva, tako i uglavničenih zateznih kamata. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporan i je tijek zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Sporno je da li je potraživanje tužitelja u zastari.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu: ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

6. Odredbom čl. 8. Ugovora o kreditu određeno je, između ostalog, i kako je kako naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije

korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu.

7. Predmetna jednokratna naknada je naplaćena u iznosu od 1.000,00 kn (132,72 EUR), a visina naplaćene naknade te dan kada je ona naplaćena proizlazi iz dopisa tuženika od 31.10.2025. upućenog punomoćniku tužiteljice.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala kako je 2005. sa tadašnjom Splitskom bankom sklopila Ugovor o kreditu, radilo se o stambenom kreditu radi kupnje stana na adresi Ante Mike Tripala 1 u Zagrebu. Radi se o stanu koji se nalazi na adresi na kojoj i danas živi. Stan je korišten i koristi se isključivo u svrhu stanovanja nje i njene obitelji. Ne sjeća se točno na kojoj adresi se nalazila poslovnica Splitske banke u kojoj je pregovarala o uvjetima Ugovora o kreditu. U konkretnom slučaju radilo se o kupnji tzv poslovnih stanova iz programa poticane stanogradnje te ju u banci nitko nije upozoravao na obvezu plaćanja naknade za obradu kredita te visinu te naknade, a isto tako niti za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Radilo se o ugovorima koji su unaprijed pripremljeni u svrhu kupnje stanova iz programa poticane stanogradnje te je sve išlo vrlo brzo upravo iz razloga jer su ti ugovori bili unaprijed pripremljeni. Na pitanje da li je pročitala odredbe ugovora koje je potpisala ista iskazuje kako jest, no to je sve bilo vrlo brzo jer su joj pokazali ugovor koji je unaprijed pripremljen. Na pitanje je li u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bila član trgovačkog društva ili je imala obrt u svom vlasništvu odgovara kako nije.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava.

Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 8. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska

obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 8. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 132,72 EUR te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (1 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i visini te naknade. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljica obvezuje prije korištenja kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih joj je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate

naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita. Sud prihvaća iskaz tužiteljice da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj nije mogla pregovarati, jer to proizlazi iz izvedenih dokaza.

12. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita i to u visini od 1 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 Gž-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 132,72 EUR (1.000,00 kn) kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 13. studenog 2025. kao dana do kada je tužiteljica izvršila obračun zateznih kamata, slijedom čega je odlučeno kao pod II. izreke presude. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO.

13.1. Tužiteljica je obračunala zatezne kamate na neplaćenu glavnicu i zatražila isplatu tog iznosa u apsolutno izraženom iznosu od 266,49 EUR. Tužiteljica ima pravo obračunati zatezne kamate i izraziti ih u apsolutnom iznosu. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u nizu svojih odluka izrazio shvaćanje da se zatezne kamate mogu utužiti u apsolutnom iznosu uz glavni dug, ali od dana tužbe na njih ne teku procesne kamate jer zatezne kamate i dalje teku na glavno potraživanje (odluka VSRH Rev 2364/2017 od 9. lipnja 2021.). Visina obračunate zatezne kamate od dana 24. lipnja 2005. do 13. studenog 2025. proizlazi iz obračuna koji je tužiteljica dostavila uz tužbu i nije sporna među strankama. Stoga je naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici i iznos od 266,49 EUR na ime zatezne kamate u apsolutno izraženom iznosu za razdoblje od 24. lipnja 2005. (kao dana iza plaćanja, odnosno

neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do 13. studenog 2025. temeljem čl. 1115. ZOO pa je odlučeno kao pod III. izreke presude. Valja istaknuti da je odredbom čl. 31. st. 1. ZOO propisano da na dospjele, a neplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno, dok je odredbom čl. 31. st. 2. ZOO propisano da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo do dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Budući da na utužene zatezne kamate u apsolutnom iznosu uz glavni dug od dana donošenja presude ne teku procesne kamate jer zatezne kamate i dalje teku na glavno potraživanje, to je odlučeno kao u toč. IV. izreke pa je tužiteljica odbijena sa dijelom zahtjeva kojim od tuženika potražuje isplatu zateznih kamata na utužene zatezne kamate u apsolutnom iznosu tekuće od 29. listopada 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate.

14. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je odredbom čl. 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 8. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

15. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji stana iz Programa poticane stanogradnje u Gradu Zagrebu u naselju Špansko-Oranice, dok iz iskaza tužiteljice proizlazi da se radi o stanu na adresi u Zagrebu, Ante Mike Tripala 1, na kojoj adresi tužiteljica i danas živi. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti.

16. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 132,72 EUR na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva i 266,49 EUR koji predstavlja zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 132,72 EUR, a koji se odnosi na glavnicu (iznos naplaćene naknade) jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu (tako i Žs u Zagrebu u Gž-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.). Pri tome valja napomenuti kako je odredbom čl. 35. st. 1. ZPP propisano da kad je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastava suda i u drugim slučajevima predviđenim u

ovom zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Stavkom 2. te odredbe propisano je da se kamate, parnični troškovi, ugovorna kazna i ostala sporedna traženja ne uzimaju u obzir ako ne čine glavni zahtjev. Pritom se ističe i da zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja. Dok glavna obveza ne bude ispunjena, odnosno, dok glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina, nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom. Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju u apsolutnom iznosu, i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate. Međutim, ovdje nije riječ o osamostaljivanju kamate, već jednostavno o drugačijem načinu izražavanja kamate jer umjesto uobičajenog " od – do, po stopi", može se izraziti i kao kapitalizirana, odnosno, u apsolutnom iznosu za to određeno razdoblje (tako i VSRH u Rev, 327/2013 od 6. ožujka 2019.). Zatezne kamate kao, po svojoj naravi, akcesorna tražbina, ne mogu predstavljati glavno potraživanje sve dok glavnica nije podmirena niti je tužiteljici dopušteno manipulirati vrijednošću predmeta spora drugačijim obračunom kamata. Vrijednost predmeta spora je ovdje vrijednost glavnog potraživanja na ime naplaćene naknade (132,72 EUR), neovisno što zateznu kamatu na takvu neplaćenu glavnicu koja egzistira kao glavno potraživanje i na koju i dalje teku daljnje zatezne kamate (od dana obračuna pa do isplate), tužiteljica obračunava u apsolutnom iznosu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužiteljice u iznosu od 1.400,00 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je ovaj sud pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 132,72 EUR i odlučio kao u izreci rješenja.

17. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 5. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP, budući da tužitelj nije uspio samo u neznatnom dijelu zahtjeva, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga tužiteljici, imajući navedeno u odlomku 16. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje koje za koje joj je priznat trošak pripada 50,00 EUR. Tužiteljici je s obzirom na naprijed utvrđenu vrijednost predmeta spora priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 50,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 8.1.2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 8.4.2026. i 15.9.2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat joj je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR (s obzirom na utvrđenu vrijednost predmeta spora). Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V. izreke presude.

17.1. S preostalim dijelom zahtjeva tužiteljica je odbijena (toč. VI. izreke).

U Zagrebu, 29. listopada 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:
1. tužiteljica po punomoćniku uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-30,00 EUR
2. tuženoj po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-60926**

Kontrolni broj: **04c7d-1b9e1-605ab**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.